

NATZA FARRÉ
CURS DE
FEMINISME
PER MICROONES

Natza Farré

CURS DE FEMINISME PER A MICROONES

Primera edició: setembre del 2016

© d'aquesta edició:
Ara Llibres SCCL
Pau Claris, 96
08010 Barcelona
www.aralibres.cat

GrupCultura03

© 2016, Natza Farré

Disseny de coberta: Elena Font Circuns

Fotocomposició: Sistemes d'Edició

Impressió: Liberdúplex

ISBN: 978-84-16154-86-9
DIPÒSIT LEGAL: B-14.778-2016

Tots els drets reservats.
Es prohibeix la reproducció total o parcial
d'aquesta obra per qualsevol mitjà
o procediment, i el lloguer o préstec públic
sense l'autorització per escrit dels titulars
del *copyright*, llevat de les excepcions
previstes per la llei. Dirigiu-vos a CEDRO
(Centro Español de Derechos Reprográficos)
si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments
d'aquesta obra.

Quan comença tot encara que tot ha començat des del principi

No és que sigui de vital importància ni respon a una manera de fer meva. L'excusa no és el meu estil. Però en realitat no és l'excusa. És el motiu. M'he decidit a escriure un llibre que vol deixar impresa la desigualtat i el masclisme que les dones hem de suportar una generació darrere una altra perquè, ja que m'hi poso, que sigui per una bona causa. Que tampoc és la meva manera de fer. Jo sóc més de causes perdudes. I vull pensar que aquesta és més bona que perduda. Les bones van al cel i les perdudes a tot arreu. I del que es tracta és d'anar al cel, no us deixeu enganyar. I al setè, si pot ser. Que hem passat per pisos baixos i no val res.

L'empenta per defensar una bona causa me l'ha donat, sobretot, el fet de ser dona. Diguem que formar part del bàndol més perjudicat i amb una voluntat nul·la de fer un canvi de sexe per pertànyer al bàndol més beneficiat hi ajuda molt, a l'hora de defensar la causa. Si us hi fixeu, i si sou dones segur que ja us hi heu fixat, la majoria de cantants es tornen addictes als concerts benèfics de recaptar fons de les malalties que ells han patit. Això els fa més empàtics. Ser-ne víctimes. Doncs a mi em passa el ma-

teix. Pateixo una malaltia de naixement que es diu ser dona. I és hora que el món em tracti molt millor només pel fet de ser-ho. Que què? Però com t'hi atreveixes? No patiu. No m'hi atreveixo. És que no em queda més remei. És això o iniciar-me en el món del taló d'agulla. No he nascut per als esports d'aventura. Quina necessitat de patir, amb la quantitat de patiment que no podem triar que ja hi ha. Jo per a sensacions fortes em menjo una rajola de xocolata. I molt bé, eh. Per repetir

L'altra empena me la va donar una tertúlia a la qual vaig assistir com a tertuliana. És dir aquesta paraula i haver de demanar perdó. No patiu, que jo mateixa m'he fuetejat cent mil vegades per haver exercit un rol més nociu que un programa de ciència inexacta. Però no fem allò tan femení de desviar-nos del tema. Aquell dia, curiosament, a la ràdio no es parlava de la prima de risc, sinó de la violència de gènere (això és, els homes que maltracten i assassinen les dones). Unes dades esgarrifoses inundaven Europa de dones maltractades i de dones mortes a causa de la violència dels homes. Era una notícia que es podia haver passat per alt o que es podia haver tractat més a corre-cuita, però devia ser que, aquell dia, la prima de risc estava estancada. La taula estava formada majoritàriament per homes tertulians. Sempre que vas a una tertúlia com a dona que ets, és per donar la nota de color, que en el meu cas és un blanc trencat. Això és peu de pàgina, però els peus de pàgina requereixen unes anades i vingudes a la pàgina que les dones no tenim temps de fer. Anem al tema. Després que una psicòloga experta en violència de gènere ens posés en situació, perquè ella era l'única que sabia de què anava realment la cosa, el primer home que intervé (hi insisteixo, amb unes dades aterridores de tots els feminicidis

i el maltractament produït només a Europa, la nostra santa Europa, mare de totes les desgràcies) doncs va i diu, així que obre la boca, que als homes també els maltracten. La primera cosa que diu és aquestaaa! És clar que hi ha dones maltractadores. I dones molt males persones. I dones altíssimes. I dones llestíssimes. I de ruques. Moltes. Però quan es parla de violència de gènere és per referir-nos a la violència que pateixen les dones a mans dels homes. Tan difícil és d'entendre? Tant costa que es pugui parlar d'alguna cosa no tingui l'específic masculí o el genèric masculí? Es pensa, aquest home, o cap home, que estem contents de tenir un concepte només per a nosaltres, *violència de gènere*, que ens identifiqui tan clarament en un fet tan brutal? Som idiotes o què? L'home es va sentir atacat quan es generalitzava sobre el seu gènere. Però sobretot se sentia molt incòmode. Per un dia havia hagut de deixar de banda la prima de risc per parlar de persones. I encara pitjor. De dones. I amb dues dones al davant. Els costums: els nostres grans enemics.

En aquell moment vaig corroborar, una vegada més des de fa quaranta-quatre anys, que les dones tenim un problema. Les dones, dit així, o dit d'una altra manera, més de la meitat de la població mundial té un problema més gran que Catalunya amb Espanya. L'altra part de la població mundial també el té, el problema. Perquè cap de nosaltres, vist el que veiem, o canviem aquest ordre ridícul de les coses, o no arribarem enlloc. Si no és que per *lloc* entenguem el fangar que que fa tants segles que trepitgem. A mi no m'agrada el fang. Sóc més de la lluita grecoromana. Una mica d'oli i a la fregidora. Sóc dona.

Comencem.

MANUAL D'ISTRUCCIONS

Aquest llibre és un curs de feminisme i la meva idea era adjuntar-lo en fascicles al costat de les entregues de *Col·lecció de didals catalans* o *Construye tu propia casa de muñecas tamaño real*. Però el que no ha de sortir, no surt. El curs, per tant, té la intenció que tothom arribi fins al final (qui carai arriba al final d'una col·lecció en fascicles?). Com que no he anat a escola lliure he decidit que els exàmens els passi la vostra consciència i així soluciono el meu trauma nul d'haver anat a escola de barri concertada. Quina sort que fossin els mestres els que t'avaluessin. Mai ho agrairem prou. Les pobres criatures de l'escola lliure s'han de dir a si mateixes que no valen res. A nosaltres almenys ens ho deia el *profe* i la culpa anava per a ell. O ella. Que n'hi ha cada una...

En fi, un cop entès el tema de l'avaluació del curs, sapigheu que els vostres exàmens de consciència, una vegada aprovats, faran de vosaltres unes persones molt millors que abans de passar per aquí. Això ho dic fonamentalment per dues raons:

- 1) Si dic que us faran unes persones pitjors m'estic tirant pedres sobre el meu propi sostre de vidre, i déu me'n guard de voler trencar-lo.

- 2) Si us dic que us faran millors és perquè prendreu consciència de les petites coses. Us recordo que abans, i no tan abans, no separàvem el plàstic de l'orgànic ni el paper de la deixalla que no saps on va. I així és com comencen els grans canvis.

CONCLUSIÓ: Si he deixat de malbaratar el plàstic, puc ser feminista. L'única diferència és que el feminisme no es recicla. Encara no està gastat. Estem reomplint l'envàs.

Heu de saber que aquest curs és pretencios. Ja ha arribat l'hora de sortir de la letargia i de frenar el retrocés imparable que des de fa uns anys ha vençut les dones. Com si aquesta revolució n'hagués tingut prou amb les pioneres i les del 68. Aquesta revolució no es pot aturar, perquè tampoc les del Maig del 68 van assolir el seu repte. Fixeu-vos que les dones es van sentir alliberades fa molt poc temps. Les que es van sentir alliberades. En parlarem més endavant, però estem davant la lluita de classes. I que consti que per escriure *lluita de classes* és imprescindible posar-se uns guants sense dits, unes ulleres petites i fer servir una ploma que deixi els guants plens de taques de tinta. Les ungles s'han de portar curtes i els cabells una mica bruts. Però ho hem de dir, perquè estem cansades del vagó de segona. Com pot ser que hàgim evolucionat en tantes coses i ens hàgim quedat enrere en les principals? I ara és quan una de vosaltres s'ha de fer la pregunta.

- Les principals per a qui?
- Les principals han de ser per a tothom. Nosaltres hi hem de ser, en el tothom.

La desigualtat que patim les dones no afavoreixen ningú. Si les analitzem, i no les analitzem gaire sovint perquè el recanvi de venes va escàs, veurem que els grans beneficiats de cada greuge són els que frenen el món perquè no es dirigeixi cap a un destí més habitable. Participar en la desigualtat (sempre en el sentit de drets, la desigualtat en el sentit de varietat ja ens està bé) és participar en una carrera de curts de gambals. El problema és que s'ha posat de moda això de córrer i al sector dels asseguts se'ns menysprea per immobiliistes. Deu ser que el *running* fa pensar, a més de destrossar-te els genolls. Però ara no hi penseu, seguiu el curs. Acabeu-lo. Us ho agrairan les vostres filles. Les vostres mares. Les dones del món que no poden perdre més temps. Us ho agrairan els vostres fills. Els vostres pares. Els homes del món. Bé, aquests potser una mica menys. Ho haurem d'explicar bé. O més ben dit, ens hauran d'escoltar atentament.